

“Cal aprofitar les segones oportunitats; el bé pot aparèixer d'on no t'esperes”

Maria Mercè Roca (Portbou, Alt Empordà, 1958), escriptora distingida amb els premis Víctor Català, Josep Pla i Ramon Llull, publica la novel·la *Bones intencions* a l'editorial Columna.

—La idea bàsica de la novel·la és que una dona de cinquanta anys, amb el matrimoni trencat perquè l'home li fa el salt, pot superar el cop fàcilment i sortir-se'n, sense que l'afecti, mirant el futur amb esperança?

—En seria una. Cal estar preparat per al canvi. La vida és un joc d'incerteses, no hi ha res segur. Ni la feina ni la casa. I d'aquest canvi, en poden sortir coses bones. Les segones oportunitats existeixen i cal aprofitar-les.

—Però cal ser com la protagonista, Valèria: no desanimar-se mai.

—No tan sols se'n surt ella. També hi ha personatges masculins que accepten les segones oportunitats i no es desanimen.

—No heu volgut que les situacions que poden afectar les relacions personals arribin a fer-ho. Valèria acabarà relacionant-se amb normalitat amb la dona que ha trencat el seu matrimoni. I el fill acceptarà bé la nova mare, quan el pare regularitzi la situació amb l'amant.

—Tothom més o menys es va adaptant. Penso que és una novel·la que acaba de manera esperançadora. Per què el fill no ha d'acceptar la nova vida amb la dona del pare?

—Pel que fa a la feina, també és una novel·la optimista. Valèria tindrà èxit quan converteix la masia pairal, on uns llogaters han fracassat com a hostalers, en un hotel.

—Hi ha un canvi d'esperit en el negoci i té sort amb la gent que lloga, tot i no ser del ram. Hi posen molt bona voluntat.

—El final més feliç dels possibles és que establitzarà l'hotel gràcies a la dona que li desfà el matrimoni, perquè li presenta els empresaris xinesos que volen construir una fàbrica.

—És que el bé pot aparèixer d'allà on menys t'ho esperes.

—Com les dones que escolten la xerrada de l'oncòleg per a sentir paraules d'ànim i d'esperança, el llibre podria servir també d'escalf a les dones de mitjana edat que se separen per culpa de l'home?

—Sí. Bé, tothom hi trobarà alguna cosa, i sí, és esperançadora, en aquest sentit.

Maria Mercè Roca publica la novel·la *Bones intencions* a l'editorial Columna.

—Normalment, els llibres que giren al voltant del problema de la dona deixada parlen del patiment de la dona, són dramàtics.

—Però hi ha una altra manera de viure la situació. Com la Valèria, es pot viure de manera natural, fins i tot amb un punt de frivolitat. També faig que el seu pare sigui simpàtic i tendre, tot i tenir un punt de demència senil, i que no faci nosa a la Valèria. La Valèria vol que el seu pare sigui feliç i per això se l'enduu a la casa pairal.

—Us ha sortit optimista sense haver-ho pretès?

—No. Volia que fos molt optimista, que tingués un color més clar que les meves obres anteriors. Que respirés més, que fos més oberta.

—Parlem de l'estructura. Al principi sembla coral, amb un ball de personatges, però la Valèria acabarà fent de pal de paller.

—Ella és la que mou fitxa i fa que tots actuïn al seu voltant.

—De manera que no saps si el fill, per exemple, que crema retrats

del rei, i, per tant, ja demana un cert protagonisme, continuarà tenint-ne o no. O el marit, embolicat amb l'amant.

—Sí. De primer hi ha la presentació dels personatges i les línies argumentals, però tot conflueix en la Valèria. Sí, són jocs a moltes bandes i aquestes relacions queden apaivagades. El fill se suposa que va estudiant i el marit, com que s'ha separat, desapareix de la seva vida.

—Tot i el toc romàntic que comporta el personatge d'en Gabriel, convocat a darrera hora, la Valèria no sembla gens interessada a refer la seva vida sentimental.

—És que té un seguit de persones a càrrec seu que depenen d'ella i sí, el problema sentimental queda apartat.

—Atès que hi ha tants personatges i tants canvis de situació, el llibre és més narratiu i no tan introspectiu com les vostres novel·les anteriors, no?

—De segur. A les altres obres surten pocs personatges i són molt torturats, es fan moltes preguntes sobre qui són i sobre la seva vida, sobre les seves frustracions i desigs; tota aquesta psicologia. I aquí hi ha gent més senzilla, amb problemes quotidians, petits; gent que toca de peus a terra.

Lluís Bonada